

Introducció

Durant tota la carrera m'ha acompanyat un sentiment de frustració que va més enllà de l'àmbit acadèmic: he tingut - tinc, de fet, mentre escric aquest treball- la sensació de fer moltes coses a mitges i cap completament bé. No em dedico prou, "com cal", als estudis; treballo molt en feines temporals (purament instrumentals, que no tenen res a veure amb el que estic estudiant i que -teòricament- definirà la meva futura trajectòria professional) que amb dificultat mantenen el nivell de vida que porto i mai sembla que sigui suficient. Sempre sembla que pugui fer més, tot i que sovint em sento desbordada, i tot el temps, esforç i fins i tot diners que dedico a mi - a fer la feina no retribuïda que té a veure amb cuidar-se, estar amb la família, a l'oci i el temps de qualitat- ho percebo com un caprici immerescut, un furt al temps que he de dedicar a les meves obligacions productives, i em fa sentir culpable.

A més, no esser prou bona en allò que em fa feliç - com no dibuixar prou bé perquè no practico suficient, no escriure bé pel mateix motiu etc.- també ho percebo com una obligació desatesa, una sensació de fracàs, un altre motiu per a sentir-me malament.

Estic descontenta, frustrada i enfadada amb mi mateixa. La meua vida és una disputa constant entre el meu jo cansat, física i emocionalment, que té la sensació d'estar sempre on no vol estar (a la feina) o on no ha d'estar (fora de la feina) i el meu jo auto explotador, que assumeix uns objectius que, de no aconseguir, generen un reguitzell de retrets.

Sento que no tinc domini sobre el meu temps ni les meves accions, amb l'afegit de la desesperança d'un futur incert: a part dels dubtes personals que pugui tenir, m'enfronto a un mercat laboral inhòspit, ple de becaris a la deriva i d'altres esculls a salvar - com la desprofessionalització i devaluació del periodisme, la sobrecàrrega de (des)informació, el predomini dels formats d'entreteniment i propaganda- per a poder desenvolupar una carrera acord amb la meua moralitat.

La inseguretat traspasa l'àmbit laboral: el model de vida consistent a desenvolupar uns estudis que condueixen a una feina que aporta uns ingressos (a més d'un equilibri amb la vida, és a dir, temps per a les necessitats emocionals i culturals i per a tot allò que passa fora de la feina) que permeten independitzar-se i aconseguir, en un temps relativament curt, una estabilitat em resulta cada vegada més utòpic, no perquè jo no sigui capaç de desvincular-me dels meus familiars a nivell pràctic, sinó perquè ells segurament tampoc ho podran fer de mi, perquè la seva situació és igualment precària.

Amb el futur desdibuixat, em sento ancorada al present - precari- que s'eternitza, i això aliena i sumeix en l'anòmia. Em sento en una bombolla particular: si no tinc temps per a cultivar-me tampoc en tinc per a esdevenir ciutadana, en el sentit grec del terme, ja que cal temps per estar al corrent de la política, on a més no m'hi sento representada. La percebo com una mena de *culebrón* embarbussat que passen per la televisió, inaccessible i amb un guió predeterminat que decidirà la meua vida -en clau negativa- però on jo no tinc capacitat d'intervenció.

Llavors la meva identitat trontolla, perquè no sé amb quines eines l'he de definir (si no ho puc fer amb una professió, amb una llar pròpia, amb la construcció acurada d'un bon nivell cultural) i tot se'm fa efímer, em sento una força de treball itinerant...amb la paradoxa que aquesta situació, com deia més amunt, sembla que ha de ser eterna, i això provoca desesperança i molta pressió, sobretot perquè fins ara assumia que aquest estat era, en gran part, producte dels meus actes i les meves decisions, i que tot allò que no sortís bé o que no pogués predir és producte exclusiu de la meva insuficiència.

Jo no rendeixo prou.

I això no és del tot cert.

Evidentment que existeix el lliure albir i que he de ser conseqüent amb les meves decisions, ser lliure és ser esclau d'un mateix.

Però d'aquí a ser la responsable d'aquesta espiral d'ansietat... en el transcurs d'aquest treball he confirmat que molts d'aquests mals són producte d'unes determinades ideologies, pràctiques socials i econòmiques plantejades pels governs mercantilistes de l'època en què visc.

Per això el vaig triar, aquest tema, d'entre les possibilitats que se'm varen plantejar d'acord als meus gustos i les assignatures que he fet. Volia aprofundir - i vull, aquest treball és només una primera aproximació- en un discurs que afirma moltes de les meves intuïcions; començar a analitzar la societat per a posar en context la meva situació i tenir així més eines, més coneixement, per a créixer, per a establir les bases de l'etapa que encetaré després d'aquesta, la universitària, entre les quals aquest text fa de pont.

Amb aquest propòsit d' (auto) investigació, he seguit l'anàlisi sociològic que presenta l'economista, activista i professor Guy Standing a *El precariado. Una nueva clase social*.

El meu treball és una reformulació d'aquest llibre, que poso en relació amb títols d'altres autors que he descobert al llarg de la carrera -que trobareu recollits a la bibliografia- i amb la pròpia experiència i bagatge cultural.

L'objectiu és orientar-me, fer una primera aproximació a teories que expliquen allò que la meva intuïció ja anticipa, i convertir-me en una ciutadana -i persona- millor.

He començat per definir el terme precariat i les circumstàncies que l'originen; les nefastes -per al poble- polítiques socioeconòmiques que fan que la meva generació sigui la primera en molt de temps que viurà pitjor que la dels seus pares.

Després, parlo dels efectes que han produït en l'educació, en les dinàmiques laborals i en la psicologia de les persones, parant atenció als efectes produïts per una vida insegura i inestable, i aspectes com la concepció de gènere, la immigració i la deshumanització, vers un infame mercantilisme utilitarista, de gairebé tots els aspectes de la vida. He prioritzat aquests aspectes per davant d'altres com la jubilació, els auto denominats *iaio flautes*, per exemple, perquè em toquen més a la vora i considero que en puc parlar amb més propietat, ja que la meva experiència personal és l'altra bastiment d'aquestes pàgines.

He deixat els títols en l'idioma original en què els vaig llegir, però he traduït el contingut per a que es fes més homogeni amb la resta del

discurs. Les cites, però, les he deixat en el seu idioma original, que considero que és comprensible.

Ara que escric aquestes paraules, al final de la redacció, m'adono que es tracta realment d'un treball d'aproximació; i és just el que volia: començar.

Y siempre te sientes inflamado
como la yesca que enciende la antorcha
y preguntas enardecido si vas a vivir
una libertad mayor o aquellos hechos
que destrozan tu ánimo...
O si no resta ya más que la ceniza
y el polvo que se desvanece con el viento...
Pero si del fondo de las cenizas
surge, radiante, un diamante,
el amanecer de una victoria eterna...

C. Norwid